

losse verkoop €15 winter 2008/2009 collectors item identity matters

ik bedenken
56 portretten

ment gevraagd voor 'Freude Julie' van Strindberg. Dat ging ik niet doen. Ik was absoluut niet van het klassieke van het echte acteertheater. Ik was veel meer visueel. Het was een combinatie van theater en beeldende kunst. Via die wereld komt Stikker terecht bij het theaterdirectieffil Alligator, waarvan ze vanaf 1987 uitgever en hoofdredacteur wordt. In die tijd kwam ik in contact met het circuit van nieuwe werkplekken die nu breedplaatsen genoemd zouden worden. Een deel van het kunstevendende. Ik zat aan de kunstkant. Je had verder nog de politieke kant van het kraken en de woon- en werkkant. Ik zat zelf niet in de anarchistische hoek. In deze jaren ontwikkelde Stikker steeds meer de mediale en technische kant van haar kunnen. Zo heeft ze een eigen radio-programma op piratenzender Radio 100. 'Met Alligator was ik één van de eersten die aan de slag ging met dip-programma's. Dat bevestigde de De la Waag-mentaliteit die we hadden. Onafhankelijk zijn dankzij technologie.' Die technologie kreeg een steeds grotere rol. In 1990 was Stikker directeur van het media-performancifestival Zomerfein (met interactieve visie middelen en beeldtelefoon, in die tijd iets zeer vernuftigs) en twee jaar later werd ze hoofdredacteur van Live Magazine bij De Balie in onze hoofdstad. Felix Kottmann vroeg mij De Balie te ontwerpen. Er werd nog te veel in kleine groepjes gedeelthaard. Dat wilde ik veranderen met het concept Live Magazine. De Balie - het gebouw - werd voorgesteld als tijdschrift. De gevel is de cover, de groepjes zijn de grote zalen. Het debat werd een spektakel, een event. In die tijd kreeg ik ook te maken met het internet. Dat werd toen in een veel andere context gebruikt dan nu. De vesting in Joegoslavië was het begonnen en via e-mail gebeurde we in contact met de mensen daar te blijven. Daarom ben ik met internet begonnen. Dat was in 1993. Het was nog een medium in ontwikkeling. Ik verzamelde een groep mensen om mee heen en begon de *Digitale Stad*, de eerste gratis toegangspunt en virtuele gemeenschap op het internet. Samen met Caroline Novejan heb ik in die tijd Waag Society opzette. Na een kenniscyclus in 1995 mochten we De Waag herrekenen. Het was een desolaat gebouw, we moesten in alle richtingen investeren. Het eerste jaar hebben we letterlijk in de knel gezeten.

..... constructieve bijdrage
Aans 2008 wil Waag Society nog steeds creativiteit, technologie en maatschappelijke vraagstukken bij elkaar te brengen. 'Dat is nog steeds de kern van wat wij doen. We werken inmiddels met 70 man. Die komen uit verschillende richtingen. Mensen die in de harde sector als telecom-bedrijven hebben gewerkt en die hun maatschappelijke en wetenschappelijke kennis inzetten. Hier kunnen ze bezig zijn met een constructieve bijdrage aan de maatschappij. Dat vindt ons allen. Met onze probleemoplossingen en onderzoeken lopen we voorop op de massa. Elke paar jaar groeien we wat groter. Niet zo zeer in schaal, maar qua impact. Onze publieke missie is het bijdragen aan sociale innovatie middels creatieve toepassingen in technologie. Rinkt prachtig. Zijn er ook voorbeelden van deze toepassing? 'Zeker. Voorbeelden zijn De Verhalende, waarmee oude verhalen kunnen delen. 'Alere', waarmee mensen met een geestelijke beperking kunnen communiceren en Serious Gaming: hoe kunnen spelvormen worden gebruikt om een ziekte te leren omgaan met ziekte of met zijn omgang. Kunnen games worden ingezet bij uiteenlopende ziektebeelden in diverse fasen van het ziekteproces? Een andere project is *Het Mediatiefde*, een incubatieprogramma voor creatieve starters en een organisatie die het bijbrengen en kennisinstellingen in contact brengt met de creatieve industrie en met innovatie.' Verder stond Stikker mede aan de basis van - sinds 2006 -

PICNIC. Deze crossmediale week is een nationaal en internationaal gelauwd evenement op het gebied van creativiteit, media, technologie, entertainment, kunst en wetenschap en wordt gehouden in Amsterdam. Is Stikker na drie edities nog steeds degene die het hele programmaboekje van PICNIC regelt? Stikker: 'Nee, het afgelopen jaar heeft Montique van Dusseldorp de functie van programmadirecteur vervuld. Bas (Verhart, Media Republic. Samen met Stikker in 2006 de initiatiefnemer van het evenement, red.) en ik hebben een bestuursfunctie in de organisatie. Ik praat wel mee over de grote thema's, waar PICNIC in grote lijnen over moet gaan. Zoeken naar coalities om de organisatie van PICNIC te garanderen. Het is belangrijk dat het geen eenzijdig commerciële salesbeurs wordt, maar een mix tussen de grassroots en commercie. Dat is een spannend gebied. De ene dag is het op PICNIC 'paleisdag', nammen met stropdassen. De andere dag zijn het juist weer creatieven op sneakers die de overhand hebben. Het evenement is een leuke crossover.'

..... dutchdock
Welke ambitie heeft Marleen Stikker nog na twee decennia aan het roer van verschillende successen? 'Ik ben met iets bezig. 'Niet even, ik zal het pakken.' Stikker komt met tekeningen van een architectonisch hoogstaande aanzetten. Een modern gebouw dat de naam *Dutchdock* draagt. 'Het is van dezelfde architect als het Kraampark (ontworpen in Amsterdam-Noord, red.). De creatieve director Jetty de Wolf van McCann Erickson heeft dit plan opgezet samen met Julian Wolke van architectenbureau OTB. Recent is Waag Society gevraagd om deel te nemen aan het project. Het moet een plek worden waar alle creatieve activiteiten bij elkaar komen. Ik ga me bezig houden met de functie van het gebouw, het bij elkaar brengen van de juiste gebruikers. Het creatieve ecosysteem rond NDSM is nog niet helemaal rond. Er zijn de grote creatieve bedrijven als MTV en IDTV en daarnaast is er de autonome kunstenaarscultuur. Je moet daar een soort van transitieruimte creëren, waar creatie en kennis samenkomen. Het is ook de plek voor een opleiding van arts, engineering en business. Die hebben we nu nog niet. Dat is wat voor ogen hebben met Dutchdock.' Conclusie: Stikker is de komende jaren nog druk zat en nog immer een vat vol ideeën. Toch willen we nog iets weten. We willen de cirkel rond krijgen. Heeft Stikker nog iets gebald aan haar studie wijsbegeerte aan de UvA in de jaren tachtig? 'Ja. Ik heb het gevoel dat ik nu ook filosofie bedrijf, maar dan met andere middelen. Je hebt een stroming die men *ritual aesthetics* noemt. Het kunstwerk zit in de relatie die je tot stand brengt. Daar ben ik voortuurd mee bezig. Mijn werk zit in de relatie die ik creëer. We beginnen binnenkort ook een project rondom biotechnologie. De kennis daarover die nu nog diep in de wetenschap verstopt zit, willen wij naar buiten brengen. Biotechnologie begint steeds meer een designdiscipline te worden. Binnenkort komt de kunstenaar Adam Zaretsky naar de Waag. Hij werkt met embryo's en DNA. Dat doet hij samen met wetenschappers in afgesloten labs. Dat gaan wij in het publieke domein brengen. De vraag of je embryo's en DNA in kunst mag gebruiken, wordt een zeer heftige discussie.' Hoe mogen we Stikker noemen, wat is haar precieze titel? 'Ik houd me bezig met L'art combinatoire, de kunst van het combineren. Schrijf dat maar op', lacht de directeur. De laptop en spullen gaan in de tas. Jas aan, weertrap af en op de fiets. Marleen Stikker is alweer op weg naar een volgende afspraak. De kunst van het combineren zal ongeveild ook met regelmaat van toepassing zijn op haar overvolle agenda.